

AKO BYŤ MARŤANOM

Rodinná katechézka 129-2020 (702)

www.inky.sk

týždeň po 29. 3. 2020

... alebo ako byť kresťanom „bez kostola“ – ale aj „s kostolom“!

BOŽIE SLOVO:

(Lk 17,32-33)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Lukáša: *Ježiš povedal svojim učeníkom: Spomeňte si na Lotovu ženu. Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 700, 696, 671, 664, 668, 667, 544)

Minule sme končili tým, že byť kresťanom znamená byť niečím ako Marťanom, ako *mimozemšťanom* uprostred pozemšťanov. Alebo, ako hovorí Ježiš, *byť vo svete ako niekto, kto nie je z tohto sveta* a je, ako zase inde opakuje Písmo, v tomto svete *cudzincom*. V čom ale táto naša *cudzota* spočíva a podľa čoho a ako ostatní ľudia na prvý pohľad zbadajú, že veru nie sme ako oni, že nie sme ako ostatní, že sme iní, odlišní a v tomto svete *krásne cudzí*? Vypočujme si dva príbehy!

Tu je prvý, je z tejto našej „morovej epidémie“, ktorú práve prežívame a napísal ho 38-ročný lekár Julian Urban z Lombardie: *Dva týždne dozadu som ja a moji kolegovia boli zarytí ateisti. Toto bolo normálne, veď sme verili vo vedu, tak sme sa to učili. A veda vylučuje Božiu prítomnosť. Vždy som sa vysmieval rodičom, lebo chodili do kostola. Je tomu deväť dní, čo k nám prišiel 75-ročný pastor s vážnymi dýchacími problémami. Mal Bibliu a z tej čítal zomierajúcim držiac ich za ruku. My sme už boli psychicky aj fyzicky vyčerpaní a bez nádeje a keď sme mali trochu času, sadli sme si a počúvali ho. Teraz musíme priznať; ako ľudia sme dosiahli svoje limity, viac nemôžeme urobiť! Denne zomiera čoraz viac ľudí. Sme vyčerpaní, dvaja z našich kolegov sú mŕtvi, a ostatní sotva stoja na nohách. Uvedomili sme si, že vedomosti človeka sú konečné a potrebujeme Boha! Začali sme sa modliť vždy, keď sme mali pár minút. Neuveriteľné, ale ako zarytí ateisti, sme prišli k tomu, že sme našli pokoj u Boha! Jeho prosíme, aby nám pomohol vytrvať v ošetrovaní pacientov. 75-ročný pastor včera zomrel. Ako nikdy doteraz - hoci sme za posledné tri týždne mali 120 mŕtvych - sme boli všetci zničení. Pokiaľ bol starý pastor s nami, podarilo sa mu priniesť taký pokoj, aký sme ani nedúfali, že nájdeme. Pastor odišiel k Pánovi a onedlho ho budeme nasledovať. Šesť dní som nebol doma, neviem, kedy som jedol naposledy, a uvedomil som si, aký som bol neužitočný na tejto zemi. Chcel by som pomáhať ostatným až do môjho posledného dychu. Som šťastný, že som prišiel k Bohu, keď som obklopený utrpením a smrťou svojich blížnych.*

Druhý príbeh je akoby z opačnej strany, takmer po všetkých stránkach: *Skupina ozbrojencov Islamského štátu prepadla v dome matku kresťanku i s jej dvanásťročnou dcérou a dožadovala sa džazije, zvláštnej dane, ktorú majú podľa Koránu platiť „neveriaci“ kresťania „veriacim“ moslimom. Matka povedala: Počkajte pár sekúnd, dcéra sa práve kúpe, hneď zaplatíme. Ozbrojenci na ňu skrikli: Nemáš pár sekúnd! Vrzali do domu a podpálili ho. Matka s dcérou ležda stihli utiecť, obe popálené od ohňa. Keď jej dcéra o niečo neskôr v nemocnici v bolestiach zomierala na strašné popáleniny, ktoré utrpela, naliehala na matku s len jedinou vecou: Mama, odpusť im to!*

Starý pastor a dvanásťročné dieťa. Vidíme to na nich? Sú úplne – iní. Z iného sveta. Boží „Marťania“, dalo by sa povedať. A asi už aj chápeme, v čom spočíva ich inakosť. Vlastne nám to našepkal už Ježiš v úryvku Písma, ktorý sme dnes čítali: *Ľudia sveta si zachraňujú život. Učeníci Krista usilujú o víťazstvo, ako aj inde Písmo hovorí: „Bojuj dobrý boj viery a zmocni sa večného života“ (1 Tim 6,12) a zase inde: „Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dosiahne víťaznú cenu? Bežte tak, aby ste sa jej zmocnili. ²⁵ A každý, kto závodí, zdržuje sa všetkého; oni preto, aby dosiahli porušiiteľný veniec, my však neporušiiteľný.“ (1 Kor 9,24-25) Ľudia sveta sa pýtajú: Ako si uchránim svoj život? Zdravie? Majetok? Všetko to pozemské, čo tu mám a čo žijem? A ako to, ak sa to dá, dokonca aj rozmnožím? Toto je normálny a bežný spôsob, akým ľudia sveta uvažujú, podľa ktorého sa správajú, ako žijú a konajú. My ale pozeráme na veci úplne inak. Pre nás je tento svet niečo ako *jednorazový riad. Jednorazové rúško. Jednorazový* – prepáčte to prirovnanie – *toaletný papier*. Niečo, čo sa má použiť a potom zahodiť, ako píše Písmo: „*Veď to všetko sa má použiť, a tým zničiť*“ (Kol 2,22) – hovorí síce o jedle, ale platí to univerzálne. Je to všetko len nástroj, ktorým pracujeme na niečom nekonečne dôležitejšom, než je celý svet. Tak nás to naučil Ježiš, keď nám vysvetlil: „*Čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! ³⁷ Lebo za čo vymení človek svoju dušu?!*“ (Mk 8,36-37) Naša duša – a teda my sami, naše vlastné ja – je viac, než celý svet. Veď „*svet sa pomíne, aj jeho žiadostivosť*“ (1 Jn 2,17) ale my sami budeme jestvovať naveky. „*Národy, kultúry, umenia, civilizácie - tie sú smrteľné a ich život je oproti nášmu životom komára*“, hovorí C. S. Lewis. K čomu by teda bolo vynakladať svoje sily a čas a prostriedky, ktorých máme tak vzácne a málo, na niečo tak *spotrebné* a *pominuteľné* a *nedôležité*, ako sú pozemské veci a záležitosti tohto sveta? To ako keby ste mŕňali svoje rodinné úspory na *prácné a drahé čistenie servítkov a na (prepáčte za príklad) pranie použitého toaletného papiera a potom si oboje ukladali do skrine ako nejaký poklad – miesto toho, aby ste ich použili a vyhodili!* Preto to ani ako kresťania nerobíme! Nesústredíme sa na to, ako si svoj pozemský život zachrániť – ako žiť čo najdlhšie a ako si udržať a zachovať čo najdlhšie a čo najviac vecí tohto sveta. Miesto toho uvažujeme o tom, ako *minúť*, *spotrebovať* svoj život, svoj čas, svoje sily, veci tohto sveta, ktoré náhodou vlastnime na to, aby sme si ich pomocou *zvítazili* v boji so zlom, Diablom, sebeckvom a hlúposťou, pretože, ako píše Pavol, „*už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod.*“ (2 Tim 4,8)*

UVAŽUJEME:

Ako *zvítaziť*? Láskou! Tak to píše Písmo: „*My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti.*“ (1 Jn 3,14) Ak sme kresťania, potom sa náš život líši práve v tomto: Ľudia okolo nás dumajú nad tým, ako si čo najviac *uchrániť* a zachovať svoj pozemský život – my dumáme o tom, ako čo najlepšie a najefektívnejšie *spotrebovať* a *minúť* náš pozemský život – prostriedky, čas, sily, schopnosti, – na skutky lásky. Tak to vraví aj Písmo: „*Tým, čo sú bohatí v tomto veku, prikazuj, nech nie sú namyslení a nekladajú nádej do neistého bohatstva, ale v Boha, ktorý nám hojne dáva všetko na užívanie, ¹⁸ nech robia dobre a stanú sa bohatými na dobré skutky, nech sú štedrí a vedia sa podeliť, ¹⁹ nech si uložia dobrý základ pre budúcnosť, aby dosiahli pravý život.*“ (1 Tim 6,17-19)

Cirkev, aby nám to uľahčila, urobila *zoznam skutkov*, ktorými môžeme preukazovať lásku. Volajú sa *skutky telesného a duchovného milosrdenstva*. Skutkami telesného milosrdenstva sú: *hladných kŕmiť, smádných napájať, nahých odievať, pocestných sa ujať, väzňov vykupovať, chorých navštevovať, mŕtvych pochovávať*. A duchovného sú: *hriešnikov napomínať, nevedomých vyučovať, pochybujúcim dobre radiť, zarmútených tešiť, krivdu trpezlivo znášať, ubližujúcim odpúšťať, za živých a mŕtvych sa modliť*. Ak si ich trochu zosťručíme a pospájame: **Pomáhať ľudom v každej núdzi; byť pri nich, potešovať ich, povzbudzovať, ak treba, radiť im a napomínať ich, aby rástli v dokonalosti a svätosti; apoštolovať a katechizovať ich nakoľko len dokážeme, modliť sa za nich a vytrvalo im odpúšťať všetko zlé, čím sa voči nám prevíňujú a dobrom tak premáhať zlo.** (Rim 12,21)

ÚLOHA:

Pouvažujte nad tým! Sú Váš život, Váš pohľad na svet, myslenie, zamerané týmto smerom – nie ako si pozemský život *uchrániť*, ale ako ho čo najlepšie *spotrebovať* a *minúť* na skutky a diela lásky a tak *zvítaziť*? Ste „Marťania“? Ako využijete svoje možnosti a čas aj teraz, v tomto čase karantény?

Ak chcete, môžete využiť aj tento program, inšpirovaný skautmi:

SKÓRE DOBRÉHO BOJA O VEČNÝ ŽIVOT

Deň						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						
___ . ___ . 2020						

Za každý splnený skutok si urobte do daného políčka krížik:

- – pomohol som dnes aspoň jednému človekovi v materiálnej oblasti: almužna, nákup, odviezť niekam, niečo vybaviť, urobiť,...
- – bol som dnes aspoň pri jednom človekovi – zatelefonoval, navštívil, strávil s ním čas – a tak ho povzbudil, potešil,...
- – aspoň jednému človekovi som vydal nenásilné svedectvo o Kristovi, prípadne som mu v niečom objasnil Evanjelium, vieru,...
- – aspoň jednému človekovi som dobre poradil, alebo mu pomohol dobre sa rozhodnúť, pričom som ho najprv vypočul.
- – modlil som sa za ľudí, s ktorými žijem a ktorí žijú okolo mňa.
- – odpúšťal som im, ak sa ma niečom dotkli alebo sa voči mne previnili a dobrom som premáhal zlo.